

лѣзе прѣдъ всичкитѣ; така щото всички се чудѣхъ и славѣхъ Бога, и думахъ: Никого така не сме виждали.

(13) И излѣзе пакъ край морето; и всичкитѣ народъ идѣхъ при него, и учеше ги.

(14) И като мивуваше, видѣ Левия Алфеева че сѣдѣше на митарницата; и каза му: Ела слѣдъ мене. И той станъ и отиде слѣдъ него.

(15) И когато бѣше на трапеза въ къщата му, много митари и грѣшници бѣхъ насядали еадно съ Исуса и съ ученицитѣ негови; защото бѣхъ мнозина, и послѣдвахъ го. (16) И книжницитѣ и Фарисеитѣ, като видѣхъ че иде съ митаритѣ и грѣшницитѣ, казвахъ на ученицитѣ му: Защо съ митаритѣ и грѣшницитѣ яде и пие? (17) И като чу Исусъ, каза имъ: Имамъ нужда за лѣкарь здравитѣ, но болнитѣ: не дойдохъ да призовамъ праведнитѣ, но грѣшнитѣ на покаяние.

(18) А Иоанновитѣ и Фарисейскитѣ ученици постѣхъ; и идватъ и казватъ му: Защо Иоанновитѣ и Фарисейскитѣ ученици посятъ, а твоитѣ ученици не посятъ? (19) И рече имъ Исусъ: Могатъ ли свздобаритѣ да посятъ до като е младоженецитѣ съ тѣхъ? Коакото врѣме иматъ младоженецитѣ съ тѣхъ си не могатъ да посятъ. (20) Ще дойдатъ обаче дни когато се отгне младоженецитѣ отъ тѣхъ; и тогазъ въ онѣзи дни ще посятъ. (21) И никой не пришава кърша отъ небѣлено платно на ветха дреха; а иначе, новото което се туря да запълни отдира отъ ветхото, и сѣдраното бива по лошо. (22) И никой не налива ново вино въ ветхи мѣхове; а иначе, новото вино ще распуке мѣхове-тѣ, и виното се излива и мѣхове-тѣ се развалятъ; но трѣбва ново вино да се налива въ нови мѣхове.

(23) И въ една сабота когато мивуваше прѣзъ сѣдѣбитѣ, начахъ ученицитѣ му да касатъ класоветѣ като вървѣхъ въ пѣлтѣ.

(24) И Фарисеитѣ му казвахъ: Видѣ! що правятъ въ сабота което не е простено?

(25) И той имъ казваше: Не сте ли чели

никога що стори Давидъ когато му станъ нужда, и оглади той и които бѣхъ съ него?

(26) какъ влѣзе въ домѣтъ Божий въ врѣмето на прѣвосвященника Авнатара та изведе хлѣбоветѣ на прѣдложеніето, «кого не е простено освѣн на священицитѣ да ги ядатъ, даде още и на онѣзи които бѣхъ съ него? (27) И казваше имъ: Саботата е станала за человекъ, а не человекъ за саботата; (28) така щото Синъ Человѣчески е Господаръ и на саботата.

ГЛАВА 3.

И влѣзе пакъ въ съборището; и тамъ бѣше нѣкой си человекъ който имаше раката си изсѣхнала. (2) И сгледвахъ го да ли ще въ саботенъ день да го исцѣли, за да го обвинятъ. (3) И каза на человекъа който имаше раката си изсѣхнала: Исправи се на срѣдъ. (4) И каза имъ: Простено ли е саботенъ день да прави нѣкой добро, или да прави зло? да спасе ли душа, или да погуби? А тѣ мълчехъ. (5) А като ги изгледа съ гѣвъ, наскърбенъ за окаменението на сърдцето имъ, каза на человекътъ: Простри раката си. И прострѣ; и възстачови се раката му здрава какъ другата. (6) И общимъ излѣзлахъ Фарисеитѣ, тутакси свѣтъ стори хъ Иродиянитѣ проливъ него какъ да го погубятъ.

(7) А Исусъ трѣгъ съ ученицитѣ си къмъ морето; и отидохъ слѣдъ него много множество отъ Галилея, и отъ Юдея, (8) и отъ Иерусалимъ, и отъ Идумея, и изъ отвѣдъ Иорданъ. И изъ около Тиръ и Сидонъ много множество, като бѣхъ чули колко чудеса правѣше, дойдохъ при него. (9) И рече на ученицитѣ си да го очаква една ладия поради изродѣтъ, за да го не прѣтѣснѣватъ. (10) Защото исцѣли мнозина, така щото онѣзи които имахъ болести нападахъ на него за да се допратъ до него. (11) И две частитѣ духове когато го виждахъ нападахъ му, и викахъ: «Ти си Синъ Божий.

Ѣ Мат. 9; 9. Лука 5; 27.

Ѣ Мат. 9; 9. Лука 5; 27.

Ѣ Мат. 9; 10. Лука 5; 27.

Ѣ Мат. 9; 12, 13. 18; 11. Лука 5; 31, 32.

Ѣ Мат. 9; 12, 13. 18; 11. Лука 5; 31, 32.

Ѣ Мат. 9; 12, 13. 18; 11. Лука 5; 31, 32.

Ѣ Мат. 9; 12, 13. 18; 11. Лука 5; 31, 32.

Ѣ Мат. 9; 14. Лука 5; 33.

Ѣ Мат. 12; 1. Лука 6; 1.

Ѣ Втор. 23; 25.

Ѣ 1 Цар. 21; 6.

Ѣ Исх. 29; 32, 33.

Лев. 24; 9.

Ѣ Мат. 12; 8.

—

Ѣ Мат. 12; 9.

Ѣ Мат. 12; 9.

Ѣ Мат. 12; 9.

Ѣ Мат. 12; 9.

Ѣ Мат. 22; 16.

Ѣ Лука 6; 17.

Ѣ Гл. 1; 23, 24.

Ѣ Мат. 14; 33.

Ѣ Мат. 14; 33.

Ѣ Мат. 14; 33.

Ѣ Мат. 14; 33.